

Welnu, beste lui. Dit briefje, wat overigens op een afschuwelijk blaadje geschreven was, ontvingen we dan als enigste reactie op de tweede uitgave van ons Stichtings Magazine. Zoals jullie allemaal kunnen zien is het verschrikkelijk slordig geschreven; we hebben er dan ook ruim twee uur over gedaan om dit geschriftje te ontcijferen.

We zullen nu tot een openbare behandeling van dit vodje overgaan waarna aansluitend een antwoord van de redactie met betrekking tot het gestelde.

De schrijvers van deze "brief" beginnen al met iets waarvan we de strekking niet helemaal begrijpen. De brief was namelijk gericht aan de fam. Dropstaaf. Een kleine terechtwijzing is hier wel op z'n plaats. Er is hier sprake van een latent soort kleurenblindheid, menen wij. Als hier dropstaven bedoelt worden zijn jullie beslist niet in staat om er een puntje aan te zuigen. Bovendien zijn dropstaven duidelijk anders getint als ondergetekenden zowel politiek als biologisch. (Wij denken hierbij aan de commissaris van de Koningin in de provincie Zeeland).

De eerste zin dan maar. De schrijvers beginnen deze zin met een schandalig cliché: "Hier een briefje...." Natuurlijk, als je een brief ergens naartoe stuurt en het is angekommen, dan is dat briefje natuurlijk hier (wat in jullie geval dāār is). Er is dus een volledig overbodige mededeling gedaan door het gebruik van het woordje "hier". Maar goed, een origineel begin van een brief is ook zó moeilijk..... Vervolgens hebben ze het in nota beide bene dezelfde zin over de zogenaamde veteranen. Wie zijn dat dan, die veteranen? Wij weten het niet. Dat wordt niet vermeld. Blijkbaar hebben de schrijvers een angst voor herkenning of zoiets. Onee, helemaal aan het eind van de brief staan wat onduidelijke krabbels